

Oxford og fattigdommen

En av Oxford-bevegelsens fremste menn i Norge, redaktør Fredrik Ramm, har sendt ut et lite skrift hvor han forteller om et fremstøt som bevegelsen nylig har gjort i Nederland, der også norske deltagere var med til et stort team i Utrecht. I det samme skriftet blir det antydnet noe som vi kan kalle et sosialt program for bevegelsen her hjemme. Det er mulig at de samme synspunkter er blitt hevdet før i tale eller skrift, men de fortjener i hvert fall en omtale, så meget mer som Oxford-bevegelsen jo har adskillig innflytelse i visse lag av befolkningen i visse strøk av landet.

Forfatteren peker på at det i Norge er tre kategorier av befolkningen som har det vanskelig; det er de ikke-faglærte arbeidere i byene og de bymessig bebygde strøk, det er fiskerne og skogsarbeiderne. «Har vi noe svar på deres vanskeligheter?» spør han. «Har vi tenkt gjennom Bergprekenen så godt at vi virkelig forstår at den har svaret?» Han hevder meget riktig at disse titusener av menneskers vanskeligheter ikke blir avhjulpet gjennom velde-dighet, for i mange tilfelle er velde-

og forvirrede høireorgan kan vi oplyse at Det norske arbeiderparti

dighet til skade både for dem som gir og for dem som tar imot. Det som kan hjelpe er derimot et «felleskap i liv» og «en forvandling av folkets tenkemåte slik at det ikke samtidig i Norge er folk som lever på sultegrensen og folk som er optatt med å tenke på hvordan vi skal få mest mulig nytelse ut av vår overflod». Folk må forvandles slik at alt — endog pengene — forvaltes etter denne synsmåte. Og tankegangen må også bringes inn i våre institusjoner.

Forfatteren bruker ofte ordet revolusjon, og det kan han gjøre, for det fellesskap i liv og eiendom han vil gjennomføre er kommunisme.

Oxford er en religiøs bevegelse for overklassen. Den henvender sig fortrinnsvis til rikfolk og til folk som gjennom sin virksomhet har stor innflytelse i samfundslivet. Den inviterer til sine «house parties» forretningsmenn, borgermestre, jurister, læger, politikere, den har etter alt å dømme fått stor tilslutning, og fremtidsutsiktene for folket i landet skulde da være lyse.

Det er bare den innvending å gjøre at når en kommer over til de enkelte praktiske spørsmål, så vil house party-stemningen bli døivet av mer håndfaste interesser. To Oxford-menn — en riksmåls- og en ny-

norsk-mann — utgav nylig et skrift om forlik i sprogstriden og til forsvar for den nye rettskrivningsreform. Dette tiltak blev meget unådig bedømt av høire, som ellers er det parti som har omfattet Oxford-bevegelsen med de varmeste følelser. Hvor mye større vilde ikke forargelsen bli hvis det skulde komme forslag som tok sikte på å anerkjenne alle menneskers rett til å opnå den samme andel i samfundsgodene? Det vilde reise sig et ramaskrik. Vi sosialister vet av lang erfaring hvorledes opsangen vilde bli, for vi har møtt den i femti år. Høires presse vilde ta fatt, høires talere vilde følge efter, høires politiske førere og høires Hambro. Det vilde ikke bli spørsmål efter Bergprekenen, men efter bankbøker og obligasjoner. Vi er enig med herr Ramm når han skriver at «vi kan ikke vente at våre landsmenn vil tro oss, når vi taler om en revolusjon hen i hytt og vær uten å peke på bestemte opgaver for denne revolusjonen». Det er jo alltid slik at på fruktene skal treet kjennes. Herr Ramm, som ellers fører en sympatisk kamp for sine synsmåter, vil oppleve skuffelse på skuffelse når han går over fra hytt og vær og til de bestemte opgaver. Samfundet forvandles ikke ved håndspåleggelse.